

DOI: 10.33663/0869-2491-2026-37-123-132

УДК 340.1

Є. Б. КУБКО,

доктор юридичних наук, професор
член-кореспондент НАПрН України*

ORCID: 0009-0005-0775-5582

МІЖНАРОДНА ЮРИСДИКЦІЙНА ПРАКТИКА В КОНТЕКСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТЕОРІЇ ПРАВОРЕАЛІЗАЦІЇ

У статті проведено теоретико-правовий аналіз загальних тенденцій впливу міжнародної юрисдикційної практики на національну теорію правореалізації. Обґрунтовується, що судові рішення, правові позиції суду, інша міжнародна юрисдикційна діяльність є методологічним чинником трансформації механізму реалізації права в національному правопорядку. Розглянуто міжнародні юрисдикційні практики, що впливають на зміст правових норм і утворюють стандарти правозастосування. Методологічні підходи запропоновано для розгляду в аспекті тлумачення складних юридичних конструкцій і їх доктринальних модифікацій, які характерні для національної правової системи і міжнародної юрисдикційної діяльності. У статті запропоновано концептуальний підхід до розуміння впливу міжнародної юридичної діяльності на сучасну юридичну практику в Україні. Обґрунтовано, що в контексті національної теорії правореалізації міжнародна юрисдикційна діяльність, зокрема юридична практика, потребують доктринальної імплементації в національну теорію правореалізації.

Ключові слова: правореалізація, правові стандарти, міжнародна юрисдикція, імплементація, конвергенція, міжнародна судова практика.

Kubko Ievhen. International Judicial Practice through the Lens of National Law Enforcement Theory

The article provides a theoretical and legal analysis of general trends in the influence of international judicial practice on national law enforcement theory. It is argued that court decisions and their legal positions, in conjunction with other international judicial activities, function as methodological drivers in the transformation of the mechanism of law enforcement in the national legal order. The study examines international judicial factors that affect the content of legal norms and contribute to the formation of law enforcement standards. It proposes methodological approaches to the interpretation of complex legal constructs and their doctrinal modifications characteristic of both the national legal system and international practice. The article advances a conceptual framework that views international legal activity as an integral element of contemporary general legal practice in Ukraine. It further contends that, within the paradigm of national law enforcement theory, international jurisdictional

* **Kubko Ievhen**, Doctor of Law, Full Professor, Corresponding Member of the NALS of Ukraine

activity – particularly judicial practice – requires the incorporation of doctrinal principles into the national law enforcement theory.

Keywords: *law enforcement, legal standards, international jurisprudence, implementation, convergence, international judicial practice.*

Вступ. Розвиток правової системи України характеризується посиленням міжнародної співпраці держав, що особливо важливо в умовах військової агресії РФ проти України, і критично необхідної допомоги Україні з боку демократичних держав. Водночас відбувається інституціоналізація механізмів міжнародного правосуддя, а також зростання ролі міжнародних судових і квазісудових органів у забезпеченні прав людини, у виконанні міжнародних зобов'язань і у врегулюванні міждержавних спорів. У цьому контексті актуалізуються питання щодо міжнародної юрисдикційної діяльності (міжнародної юрисдикційної практики) щодо співвідношення з національною теорією правореалізації. Остання, як відомо, є процесом втілення правових норм у фактичну поведінку суб'єктів і у відповідні юридично важливі результати й наслідки такої поведінки. Правореалізація в сучасній теорії права розглядається, як правило, у межах національного правопорядку і традиційно у формах дотримання, виконання, використання і застосування права.

Міжнародна юрисдикційна діяльність виходить за межі класичного внутрішньодержавного правозастосування, оскільки має наднаціональний, міждержавний чи транснаціональний вимір, ґрунтується на міжнародних договорах і загальних принципах права. Крім того, міжнародна юридична практика передбачає особливий механізм виконання рішень, чим фактично й забезпечується її юридична й соціальна цінність. Поряд із тим міжнародна юридична практика впливає на доктринальні підходи до правореалізації, оскільки стає чинником національної системи права. З цього погляду, міжнародна юрисдикційна діяльність, включно з юрисдикційною практикою, може й повинна розглядатися як фактор, що модифікує національні механізми правореалізації і формує нові стандарти юридичної практики. Оскільки міжнародна юрисдикційна практика – це сукупність рішень, правових позицій і підходів міжнародних судових і квазісудових органів, що мають вплив не лише на міжнародний правопорядок, а й на національні правові системи, то слід вважати, що стан і ефективність такої юрисдикційної практики є об'єктом аналізу й імплементації в поточну національну правову доктрину, яка, на відміну від усталених теоретичних постулатів національної правової системи може бути гнучкою, «адаптованою» до процесів міжнародної юрисдикції як позитивного, так і негативного характеру.

Стан розроблення проблеми й методи дослідження. Проблеми правореалізації, механізми правового регулювання і юридичної практики достатньо всебічно і глибоко розкриті в працях вітчизняних теоретиків права, включно із загальнотеоретичними підходами до правозастосування, до ефективності права, до особливостей правового регулювання тощо. Разом із тим

питання міжнародної юрисдикційної практики досліджувалися, головню, у працях із міжнародного публічного права, міжнародного судочинства й прав людини, і базувалися на теоретичних досягненнях відповідних галузевих правових теорій і доктрин. У працях науковців, зокрема П. М. Рабіновича, М. І. Козюбри, О. В. Петришина, Н. М. Оніщенко, Н. М. Пархоменко та інших, достатньо всебічно розглянуті питання теоретичного освоєння сучасної доктринальної узгодженості з основними постулатами теорії держави та права¹, включаючи питання правотворчості і правореалізації². Проте вплив на внутрішньодержавні механізми правореалізації міжнародних юрисдикційних органів із погляду розвитку національної правової доктрини залишається до певної міри неузгодженим теоретично й методологічно. У межах національної теорії правореалізації міжнародна юрисдикційна практика досі не має належного концептуального і методологічного осмислення як елементу формування юридичної практики, що опосередковано впливає на реалізацію права в державі; як елементу, що формує стандарти правозастосування, трансформує весь механізм правового регулювання. Поза увагою дослідників залишається «зворотний зв'язок» взаємодії міжнародної юридичної практики з можливостями національної системи правореалізації. Остання, застосовуючи сучасні компаративістські методи дослідження, має активно використовувати стандарти реалізації права, які сприймаються міжнародною юрисдикційною практикою, у національній системі правореалізації і відповідно сприймаються існуючою правовою доктриною.

Виклад основного матеріалу. Доктринальне опанування теоретико-методологічних зв'язків між сучасною міжнародною юрисдикційною практикою і механізмами реалізації права на національному рівні являє собою складну наукову проблему, вирішення якої як нагально необхідне, так і теоретично виправдане. Складність доктринальної конструкції полягає в тому, що процес реалізації права в національному правопорядку є достатньо рухомою субстанцією, яка багато в чому пов'язана з практичною взаємодією загальноправових механізмів реалізації права з реалізацією суб'єктивних прав у межах існуючої юридичної практики. У національній правовій системі зв'язок понять «реалізація права» й «реалізація суб'єктивних прав» є предметом доктринального дослідження для визначення якісних ознак цього зв'язку. Водночас ці поняття мають доктринальне значення передусім щодо національної юридичної практики, яка відбувається в межах наявних національно-правових систем. Водночас міжнародні стандарти, що легалізуються міжнародною юрисдикційною діяльністю, повинні застосовуватися незалежно від загальної характеристики правової системи в тій чи іншій країні.

У сучасних демократичних державах відбувається певна конвергенція правових систем загального права (*common law*) і континентального права (*civil law*). У той же час міжнародна юрисдикційна практика як результат юрисдикційної діяльності міжнародних судових органів, вираженої в рішеннях, консультативних висновках, правових позиціях і в інших інтерпретацій-

них підходах, які часто-густо набувають значення прецедентного чи стандартуютьовального характеру, хоча й не може прямо впливати на виконання рішень конкретних національних юрисдикційних органів, проте має потужний потенціал теоретичних висновків, зроблених у межах міжнародної юрисдикції, що суттєво впливають на сучасну національну правову доктрину. Найважливішою ознакою міжнародної юрисдикційної практики є її тлумачний зміст, а саме – інтерпретація правових норм. Це своєю чергою впливає значною мірою на весь механізм національної правореалізації, включно з реалізацією суб'єктивних прав, що особливо важливо для міжнародної юрисдикційної діяльності щодо прав людини. Наприклад, рішення Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) безпосередньо впливають як на механізм реалізації суб'єктивних прав, так і на весь процес правореалізації.

Отже, міжнародна юридична практика, маючи теоретичний потенціал різного роду правових висновків, рішень і доктринальних інтерпретацій, безумовно, впливає на процеси конвергенції, але водночас вона фактично не змінює принципову структуру національної системи правореалізації. Якщо в романо-германській правовій системі (*civil law*), до якої належить і правова система України, концепція правореалізації пов'язана із самою юридичною технологією дії правової норми, яка послідовно трансформується в суб'єктивне право, а надалі – у механізм правореалізації, то в англосаксонській системі (*common law*) відбувається певна циклічність правореалізаційних процесів, де правова норма, трансформуючись у суб'єктивне право, реалізується в юридичній практиці через систему впливу на саму правову норму, яка, трансформуючись, у процесі юрисдикційного правозастосування знову забезпечує реалізацію суб'єктивного права. При цьому доктринальне пояснення цього полягає у відмінності системи *Common Law* від інших правових систем, оскільки суб'єктивне право може бути реалізоване лише в межах і в мірі, у яких ці суб'єктивні права можуть бути захищені чи підтверджені юридичною практикою національного характеру, як правило, судовими рішеннями. Отже, виникає об'єктивна проблема певного конфлікту між внутрішнім і міжнародним правом, тобто між внутрішньою системою правореалізації і міжнародною юрисдикційною діяльністю, що має відображення на доктринальному рівні, породжуючи різноманітні концепції й методологічні підходи.

В українській юридичній науці і практиці використовується доктрина «євроінтеграційної правової системи», яка спрямована на вирішення колізії між міжнародною юрисдикційною діяльністю і загалом між міжнародним правом, з одного боку, і національною системою правореалізації і національним правом – з іншого. Для існуючої правової системи України щодо доктрини національної правореалізації характерним є прями́й пріоритет міжнародних договорів перед нормами національного права; унікальний статус ЄСПЛ, який встановлює принцип джерельності рішень ЄСПЛ, що суттєво відрізняє концепцію національної правореалізації від багатьох західних

країн; і, нарешті, характерним є «дружне» тлумачення щодо міжнародного права й міжнародної юрисдикційної діяльності. У цьому відношенні цікавою є ситуація, пов'язана з тим, що Україна є однією з небагатьох країн, де цитування рішень ЄСПЛ у звичайних судах першої інстанції стало масовою практикою, а рівень цитування міжнародного права в судових рішеннях перевищує такі ж показники у Великій Британії чи США.

У західній юридичній доктрині співвідношення національної системи правореалізації з міжнародними юрисдикційними практиками розглядається як одне із центральних питань взаємодії національного й міжнародного права. Класичним фундаментом таких досліджень є концепція монізму, яка обґрунтовує колізії, що виникають, положенням про те, що міжнародне право автоматично має певний пріоритет. Крім України, концепція монізму характерна також для Нідерландів і, до певної міри, Франції.

Інша концепція на противагу концепції монізму у правореалізації стверджує, що фактично існують дві паралельні системи, які не перетинаються безпосередньо, а міжнародна норма стає частиною національного права лише після її трансформації у вигляді прийняття спеціального закону, що дає можливість національним судам керуватися внутрішнім законом, якщо законодавець не передбачив інше. Така дуалістична концепція активно обговорюється й набуває подальшого доктринального розвитку³. Крім того, існує концепція «конституційної стійкості», або «конституційного опору» (constitutional resistance), яка набула популярності в останні десятиліття в Німеччині, Італії і, до певної міри, у Великій Британії. Йдеться про так звану національну конституційну ідентичність, яка розглядається вищою за міжнародні стандарти. Так, Федеральний конституційний суд Німеччини свого часу встановив, що він визнаватиме пріоритет права Європейського Союзу, лише коли це право забезпечуватиме захист фундаментальних прав людини на рівні, аналогічному німецькій конституції. Концепція дуалізму полягає в тому, що національні суди можуть критикувати і навіть контролювати міжнародні стандарти, якщо вони суперечать базовим засадам демократії. Суди Німеччини і Франції в останні роки почали активно використовувати перевірку рішень міжнародних юридичних інституцій на предмет перевищення повноважень, а також почали ухвалювати відповідні судові рішення, спрямовані на перегляд рішень міжнародних судових органів. Це розглядається як форма конституційного опору⁴.

Можна констатувати, що методи вирішення колізії міжнародної юрисдикції і національної системи правореалізації в багатьох країнах не є настільки послідовними, як в українській правовій системі, і не є більш «суворими» стосовно виконання рішень міжнародних юридичних інстанцій. Так, існує так звана концепція узгодженого тлумачення (consistent interpretation), яка передбачає, що суди в межах національної системи правореалізації повинні тлумачити національний закон так, щоб він максимально відповідав міжнародним зобов'язанням держави, навіть якщо текст закону здається неодно-

значним. Сучасні модифікації цього принципу відображають ідею незалежності суддів щодо можливості відходу у процесі правореалізації від буквального тексту закону, а також відповідно від рішень міжнародних юрисдикційних органів, якщо це необхідно для захисту верховенства права⁵. В аспекті прецедентної практики ЄСПЛ доволі популярною є концепція так званого поля для розсуду (*margin of appreciation*), яка визначає, що держави взагалі мають певну свободу у впровадженні міжнародних стандартів з урахуванням місцевих традицій і культурного контексту⁶.

Загалом, сучасний доктринальний тренд у західній літературі зміщується від певної «ієрархічної побудови» функціонування правових систем у відношенні до міжнародної юрисдикції за принципом: «що має більшу юридичну силу – закон чи міжнародний стандарт» до певного «плюралізму». Останній передбачає співіснування і взаємодію різних систем правореалізації через складні механізми переговорів і взаємних поступок. На відміну від української національної системи правореалізації, яка характеризується монізмом і безумовним підпорядкуванням національних юрисдикційних органів міжнародному праву й, зокрема, міжнародній юрисдикції, в англосаксонській системі права існують доволі специфічні версії дуалізму, що притаманно й західноєвропейській правовій традиції. Так, хоча конституція США проголошує договори «вищим законом країни», існують концептуальні підходи, що вносять суттєву корекцію у відповідну версію дуалізму. Західна доктрина *self-executing v. non-self-executing treaties* базується на судовій справі *Medellin v. Texas*, яка стала однією із найважливіших у сучасній історії Верховного суду США, оскільки стосується фундаментального питання обов'язковості рішень Міжнародного суду ООН для окремих штатів США⁷. Ця доктрина розрізняє міжнародні договори, що діють безпосередньо, і ті міжнародні договори, які потребують прийняття відповідного акта Конгресу. Якщо такого акта немає, то такий договір не має пріоритету в суді стосовно національного закону.

Відображенням проблеми співвідношення й взаємозалежності міжнародної юрисдикційної діяльності і національної системи правореалізації є наявність і розвиток різноманітних наукових підходів до вирішення цієї до певної міри універсальної проблеми. Наприклад, концепція *last-in-time*, що розглядається як ключовий інструмент вирішення колізій міжнародно-юрисдикційного характеру. Її суть полягає в тому, що федеральний закон і міжнародний договір можуть суперечити один одному, проте пріоритет повинен мати той документ, який був прийнятий пізніше. Відповідно Конгрес може свідомо прийняти закон, що порушує договір, і суди США в процесі правореалізації матимуть можливість і навіть будуть змушені виконати саме національний закон. Такі концептуальні підходи впливають на процеси конвергенції правових систем, ускладнюючи ці процеси.

У Великій Британії об'єктивні процеси конвергенції правових систем під впливом міжнародних стандартів здаються ще більш ускладненими з погляду можливих юридичних конструкцій. Спираючись на концепцію дуалістич-

ного підходу, фактично національна правореалізаційна система й міжнародно-юрисдикційна діяльність, яка, як зазначалося, породжує міжнародно-правові стандарти, існують до певної міри в різних площинах. З одного боку, відбувається певна трансформація правореалізаційної діяльності, коли міжнародний договір, хоча й підписаний офіційно урядом країни, безпосередньо не створює жодних прав для громадян у внутрішніх судах, тобто прямо не впливає на реалізацію суб'єктивних прав (для такої реалізації парламент має прийняти відповідний закон). З іншого боку, існує традиційне верховенство Парламенту, коли жодний міжнародний стандарт не може скасувати акт парламенту, і це правило загострює колізію правореалізації, що виникає. Так, британський суддя визнає міжнародне зобов'язання держави, але як суддя підпорядковується волі Парламенту. Система правореалізації у Великій Британії також обтяжена наслідками виходу Британії з Європейського Союзу, що характеризується більш «жорстоким» захистом правового суверенітету країни й відмовою від примату права Європейського Союзу. Західні науковці констатують, що колізійність – це не помилка системи, а спосіб збереження так званої демократичної легітимності. Вони обґрунтовують положення про те, що міжнародна норма повинна пройти через національний парламент, який виступає певним фільтром конституційних цінностей. Така норма може мати пріоритет тільки тоді, коли вона не порушує право народу на самоврядування.

Для національної теорії правореалізації важливим є розуміння можливих моделей реакції на колізії, що можуть виникати в процесі реалізації міжнародно-правових стандартів, які, головню, сформульовані в рішеннях ЄСПЛ, а також у рішеннях міжнародних (головно, інвестиційних) арбітражів. У цьому відношенні слід виокремити такі правореалізаційні моделі: 1) модель лояльності (Німеччина, Австрія), що відображає прихильність до міжнародного права; 2) модель «конституційного фільтра» (Італія, Іспанія), що передбачає наявність медіаторного рішення конституційного суду цих країн; 3) модель політичного опору (Велика Британія), що відображає особливе ставлення до питань національного суверенітету, який може розглядатися як певний пріоритет стосовно прав людини; 4) і модель сили прецеденту (*res interpretata*), яка передбачає необхідність урахування юрисдикційних рішень як прецедентних не лише для відповідної країни – фігуранту в судовій справі, але і для інших країн.

Загалом, західна наукова думка убачає вирішення колізії між міжнародною юрисдикційною діяльністю й національною системою правореалізації не як боротьбу чи перемогу однієї системи над іншою, а як постійний процес переговорів. Міжнародні стандарти правореалізації при цьому задають певну матрицю національної правореалізаційної системи, яка наповнюється конкретним змістом, що іноді чинить опір усій системі правореалізації, але яка таким чином стимулює розвиток самої міжнародної юрисдикційної діяльності.

У сучасних умовах доктрина національної правореалізації потребує розвитку й до певної міри переосмислення наявних правореалізаційних механізмів, виходячи щонайменше із двох факторів. По-перше, концепція монізму, тобто беззастережного пріоритету міжнародно-правового рівня перед національним правореалізаційним процесом. Це потребує певного уточнення, адже національна система правореалізації, її ефективність може бути обмежена міжнародно-правовим регулюванням, тоді як складні процеси державотворення, реальні явища, пов'язані з ними, можуть потребувати особливих підходів до розв'язання колізійних проблем з урахуванням особливого періоду трансформації правової системи України в міжнародний-правовий простір. По-друге, Україна перебуває в умовах воєнної агресії РФ, спрямованої на ліквідацію української державності. Застосування правореалізаційних механізмів щодо фундаментальних прав українських громадян повинно мати особливості, які все більше набувають характеру унікальних. Адже Україна перебуває не лише в умовах прямої воєнної агресії РФ, а й гібридної війни, яка спрямована на знищення демократичного надбання українського суспільства. Міжнародно-правовий захист прав людини в таких умовах до певної міри відстає від реальних процесів, не відображає сучасний стан проблем. Сьогодні діє багаторівнева юрисдикційна правореалізація, яка включає міждержавний рівень (Міжнародний суд ООН), правозахисний рівень (ЄСПЛ), кримінально-юрисдикційний рівень (Міжнародний кримінальний суд), універсальна юстиція (національний кримінальний рівень), компенсаційний рівень (відшкодування шкоди державі і громадянам). Проте така модель не охоплює відповідальності будь-якої країни-агресора в сучасних умовах, оскільки механізм правореалізації як на національному, так і на міжнародному рівні повинен передбачати притягнення агресора до реальної відповідальності, ефективність якої залежить від узгодженості національних і міжнародних механізмів правореалізації.

Багаторівнева модель юрисдикційної діяльності уможливорює концептуально поєднувати судові (кримінальні й компенсаційні) інститути в єдину систему забезпечення справедливості й відновлення міжнародного правопорядку. Водночас такі порушення прав держав і прав людини, які до певної міри не охоплені цією багаторівневою системою, потребують ухвалення міжнародних документів (конвенцій, двосторонніх і багатосторонніх цільових міжнародних договорів тощо), які відображають специфічні правопорушення, наприклад, глобальне порушення інформаційних прав людини (масові відключення Інтернету, блокування соціальних мереж тощо), цілеспрямований масштабний психологічний (пропагандистський) тиск на населення, масове розповсюдження фейкової інформації і прямої дезінформації, кібератаки, навмисне пошкодження критичної цивільної інфраструктури, незаконний вплив шкідливими речовинами на військовополонених тощо. Це потребує також зміцнення й подальшого розвитку концепції національної системи правореалізації, яка дотична до ширшої концепції «зворотного зв'язку» в

міжнародному й національному правопорядку. У західних дослідженнях, наприклад у роботах Енн-Марі Слотер⁸, такий процес «зворотного зв'язку» тлумачиться не як одностороння диктатура міжнародної юрисдикції, а як циклічний діалог. Відповідна національна правореалізаційна практика – це до певної міри «лабораторія», де тестуються правові норми, які надалі можуть стати міжнародними стандартами. Це важливе положення слід імплементувати в національну правову доктрину правореалізації.

Висновки. Сьогодні українські суди напрацьовують унікальну практику розгляду справ про воєнні злочини *in absentia* (за відсутності обвинуваченого) та про екологічні злочини (екоцид). Завдання полягає в тому, щоб у майбутньому ці акти правореалізації у формі відповідних вироків чи рішень утворювали базу для міжнародних стандартів як мінімум у сфері міжнародного екологічного, кримінального й гуманітарного права. Вплив національної системи правореалізації в Україні на міжнародну юрисдикційну практику – це певний шлях від локального досвіду до глобального правила. Українська національна система правореалізації має виступати датчиком, мірилом, що сигналізує міжнародній юрисдикції, як право працює або як має працювати, де воно відривається від життя, від реальності й від бажаної ефективності. Національна доктрина правореалізації повинна охоплювати такі процеси, які відбуваються в юрисдикційній сфері в інших країнах, намагаючись стати складником цієї системи. У цьому відношенні важливим є доктринальне розуміння процесів, що відбуваються в міжнародній юридичній практиці саме в контексті національної теорії правореалізації, яка, як можливо передбачити, стоїть на порозі якісно нового сприйняття процесів правореалізації міжнародного й національного характеру. Національна теорія правореалізації має активно впливати на міжнародні юрисдикційні процеси.

1. Шемшученко Ю., Оніщенко Н., Пархоменко Н. та ін. *Правова доктрина і державність: вектор взаємозв'язку: монографія*. Київ: Наукова думка, 2022. 431 с.
2. Оптимізація правотворчої діяльності: теоретико-правові засади: монографія / за заг. ред. Н. М. Пархоменко. Київ: Юрінком Інтер, 2025. 512 с.
3. Crawford J. *Brownlie's Principles of Public International Law*. 9th ed. Oxford: Oxford University Press, 2019. 872 p.; Shaw M. N. (2021). *International Law* (9th ed.). Cambridge University Press.
4. Mihai J. L. *Constitutional Resistance to European Integration*, 28 Eur. L.J. 401 (2024).
5. Sacha Prechal. *The Interpretative Obligation: Limits and Legitimacy*, 62 Common Mkt. L. Rev. 45 (2025); Betlem G. *The Doctrine of Consistent Interpretation: Managing Legal Pluralism*, 10 Eur. L. J. 185 (2004, з оновленнями у коментарях 2024).
6. Robert Alexy. *The Dual Nature of Law*, 37 Ratio Juris 145 (2024).
7. *Medellin v. Texas*, 552 U.S. 491 (2008).
8. Слотер Е.-М. *Новий світовий порядок*. Принстон: Видавництво Принстонського університету, 2024. 352 с.

References

1. Shemshuchenko Yu. Onishchenko N., Parkhomenko N. ta in. *Pravova doktryna i derzhavnist: vektor vzaïmozv'iazku: monohrafiia*. Kyiv: Naukova dumka, 2022, 431 s. (in Ukr.).
2. *Optyimizatsiia pravotvorchoi diialnosti: teoretyko-pravovi zasady: monohrafiia / za*

zah. red. N. M. Parkhomenko. Kyiv: Yurinkom Inter, 2025. 512 s. (in Ukr.). 3. Crawford J. Brownlie's Principles of Public International Law. 9th ed. Oxford: Oxford University Press, 2019. 872 p.; Shaw, M. N. (2021). International Law (9th ed.). Cambridge University Press. 4. Mihai J. L. Constitutional Resistance to European Integration, 28 Eur. L.J. 401 (2024). 5. Sacha Prechal, The Interpretative Obligation: Limits and Legitimacy, 62 Common Mkt. L. Rev. 45 (2025); Betlem G. The Doctrine of Consistent Interpretation: Managing Legal Pluralism, 10 Eur. L. J. 185 (2004, z onovlenniamy u komentariakh 2024). 6. Robert Alexy. The Dual Nature of Law, 37 Ratio Juris 145 (2024). 7. Medellin v. Texas, 552 U.S. 491 (2008). 8. Sloter E.-M. Novyi svitovyi poriadok. Prynston: Vydavnytstvo Prynstonskoho universytetu, 2024. 352 s. (in Ukr.).

Kubko Ievhen. International Judicial Practice through the Lens of National Law Enforcement Theory

The article provides a theoretical and legal analysis of general trends in the influence of international judicial practice on national law enforcement theory, as well as the feedback arising from its conceptual interaction with international activity. It is argued that decisions of international courts and the legal positions they adopt, together with other forms of international jurisdictional activity, function as methodological factors in the transformation of law enforcement mechanisms within national legal orders. The study examines doctrinal factors that influence the content of legal norms and contribute to the formation of law enforcement standards. Methodological approaches to law enforcement are analyzed through the interpretation of judicial constructs and their doctrinal implications, including the concepts of monism, dualism, constitutional resistance, etc. The elements of law enforcement procedures are also examined, demonstrating that international practice has a comprehensive impact on law enforcement by shaping the interaction between international legal norms and the implementation of procedural standards of a fair trial. In addition, the mechanisms for enforcing decisions of jurisdictional bodies at the national level are analyzed. The article proposes a conceptual approach to understanding international judicial practice as an important factor in the development of contemporary legal practice in Ukraine. Within the framework of national law enforcement theory, it is argued that international jurisprudence – particularly international legal practice – requires doctrinal incorporation into the national law enforcement theory, which, in turn, exerts a reciprocal influence on international practice.

Keywords: law enforcement, legal standards, international jurisprudence, implementation, convergence, international judicial practice.

Дата першого надходження рукопису до видання: 10.02.2026

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 03.03.2026

Дата публікації: 24.03.2026